

nantssystem, man i Diebliffet byder dette udpinte og forarmede Land, som man tværtimod skulde søge at skaffe nye Indtægter. Jeg læste forleden hos en økonomisk Forfatter, at nu gjaldt det om at skaffe nye Indtægtskilder, aabne nye Baner og Veie, nu var den Ulykke flet, at man ved Nordsofanalens Nabning vilde flytte Drefund ned Syd for Kongeaen. Svaret fra Regjeringens Side har været at komme med faadanne Krav til Folkethinget, at Landet absolut maa gaa en finantstiel Ruin i Møde. Det er Svaret, og det kan jeg bevise ud fra de Tal, som de af Regjeringen forelagte Lovforslag gaa ud paa. Jeg ønsker derfor et tydeligt Svar paa, hvorledes man tænker sig Ordningen. Dette er for mig den finantfielle Side af Sagen, og det forekommer mig dog, at man her fra dette Things Side, uden at blive beskylt for Materialisme, maa være berettiget til at spørge, hvor Pengene skulle komme fra. De maa dog komme et eller andet Sted fra. Den høitærede Justitsminister sagde forleden Dag i Anledning af en ganske lille Sag — det dreiede sig om nogle Retsvidner — at det var jo muligt, at en Reform kunde være til Nytte, men han vidste blot ikke, hvor Pengene skulde komme fra; Pengene falde dog ikke ned fra Himlen. Nu veed jeg ikke, om den høitærede Krigsminister mener at være saa vel anskreven hos de høiere Magter, at han tror, Pengene kunne komme deraf; men hvis de ikke komme fra Himlen, maa de jo altsaa tages fra dette Lands arme Jord, og saa paastaar jeg, at i Diebliffet er der ingen Penge, og de maa altsaa staffles til Veie paa en Maade, vi i Diebliffet ikke kjende noget nærmere til, og paa det Spørgsmaal, hvor Pengene skulle komme fra, er det, Regjeringen skylder os Svar (Berg: Provisoriske Stattelove!). Ja, hvis det er Meningen, saa lad os faae det at vide. Jeg ønsker altid blot Klarhed. Den høitærede Krigsminister siger, at det skal man ikke beskylde ham for, at han ikke er oprigtig. Ja, med Hensyn til at tale i Landet om Befæstningerne og den næste Krig er han maaste altsor oprigtig. Jeg tror slet ikke, at det i og for sig er nogen særlig heldig Egenstabs hos en Krigsminister, at han ikke kan lade sin Mund staa stille, at han taler om næste Krig og i det Hele taler om Ting, han ikke behøver at tale om. Verimod er der en ufravigelig Nødvendighed for, at han fortæller os, hvorfra han vil skaffe de Penge, som skulle bruges.

Dermed kommer jeg naturligt til at bevære, skjøndt Tiden er saa langt fremfreden, den politiske Side af Sagen. Jeg haaber, at Thinget vil skjænke mig endnu nogle

ganske faa Diebliffe. Den politiske Side af Sagen er jo det Spørgsmaal: Skulle vi have en Fæstning eller ikke. Man kan jo sige: Vi kunne ikke slaa os til Taals ved den Tanke, at vi ikke have Raad til at anlægge en Befæstning, og jeg er ikke døv for den Tankegang, at vi med absolut Nødvendighed maa have en Fæstning og alle disse militære Foranstaltninger satte igjennem, fordi Landets Selvstændighed og Være kræver det, uden Hensyn til, hvorledes Pengene komme. Saaledes vil Krigsministeren tale, han vil sige: Pengene maa de civile Herrer skaffe, Borgerne maa ud med dem, vi kunne kun derved blive i Stand til at betrygge Landet. Jeg synes ikke, at det er en urimelig Tankegang, at man stiller Landets Selvstændighed over alt Andet, Folk faae saa at leve som Røtter her i Landet, fattige, forpinte, forfulne. Man kan jo tænke sig, at at en Mand kunde gaa ind paa at arbejde under de kummerligste Forhold, blot han maatte beholde Livet. Jeg er ikke utilbøielig til at gaa ind paa den Tankegang, at vi maa sikke vor Selvstændighed, hvad det saa koster. Lad os saa se paa det, man sikker os. Naar man spørger derom, saa vide vi, hvad der svares. Befæstningsideen forsvares i 3 forskjellige Rækker ligesom selve Fæstningen. Den første Række dannes af de ærede Medlemmer fra Helsingør (Thomsen) og fra Frederiksborg (Dinesen). Det er den Grav, i hvilken alle kraftpatriotiske Fraiser ligge. Saa snart man hører det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) faar man den bekjendte Overraskelse af alle de Fraiser, der kunne siges om Patriotisme, Fædrelandskjærlighed o. s. v. Det er det første Udenværk om Fæstningen, og jeg tror, at man er nødt til at beskæftige sig dermed nogen Tid endnu, skjøndt det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) sagde, at vi vare færdige dermed. Vi ere saa lidt færdige dermed, at det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen) Diebliffet efter begyndte at trække hele Kempen op igen; den har han parat og kommer frem med, fordi han veed, den slaar an, just ikke her i Thinget, men andetsteds; han veed, hvad han gjør, den Mand. Jeg kan ikke ganske se bort fra dette første Udenværk, thi jeg fik det ogsaa at høre i Fjor, da jeg talte om den megen festlige Agitation, der drives paa dette Omraade. Det ærede Medlem vil erindre det og gjør vel i at mindes det. Han kom ogsaa i Dag ind paa denne Agitation, der bestaar i at forudsætte Fædrelandskjærlighed paa den ene Side og Mangel paa Fædrelandskjærlighed som den Egenstabs, der besjæler os Andre. Jeg veed ikke,